

Mircea MARIN, un "eseist" creator de imagini

Prima stagiune de regizor profesionist a lui Mircea Marin debuteaza pe scena Teatrului de Nord din Satu Mare, în toamna lui 1973, cu un asa-zis spectacol de digitatie: muzicalul *Buna seara, domnule Wilde*. Un gen de spectacol, desigur, care nu va mai fi abordat de regizor. Pe fisa sa de creatie apare, de aceea, ca un accident. În realitate, dacă avem în vedere faptul ca Mircea Marin a intentionat sa formeze, la Satu Mare, o trupa, muzicalul s-a aratat a fi un exercitiu ideal pentru realizarea unui stil de interpretare omogen, pentru insuflarea plăcerii de a juca. Spectacolul se retine, în consecinta, mai mult pentru starea de entuziasm tineresc prin care se particularizeaza, pentru patosul si verva interpretilor. Permite sa se ia pulsul unei trupe, dar nu si al regizorului. Intentionat parca Mircea Marin ramâne în umbra, se joaca, își ascunde (ori refuza) fata grava a talentului sau, aceea fata asupra careia va atrage atentia, neastepatat, al doilea spectacol si pe care o vor confirma cele urmatoare. Asadar al doilea spectacol ne descopera un regizor în cel mai deplin înteles al cuvântului. Un regizor care are inspiratia (dar si curajul) sa opteze pentru dificila piesa document, înca nemontata la noi, a lui Dieter Forte: *Martin Luther si Thomas Munzer*. Un regizor care nu numai ca descifreaza sensurile textului dramatic cu un ochi scrutator, dovedind ca stie sa fie un lector avizat, un eseist inteligent, dar si un constructor inventiv, cu un simt remarcabil al spatiului scenic, un creator de imagini insolite, revelatoare atât prin plasticitate cât si prin semnificatii. După *Martin Luther si Thomas Munzer*, cu putine abateri, Mircea Marin nu abordeaza decât un repertoriu important: *Despot Voda* de Vasile Alecsandri, *Woyzeck* de Georg Buchner, *A treia teapa* de Marin Sorescu, *Mobila si durere* de Teodor Mazilu, *Omul de cenusa* de D.R.Popescu (la Teatrul National din Cluj-Napoca), *O scrisoare pierduta* de I.L.Caragiale, *Maria si copiii ei* de Osvaldo Dragun, *Eduard al II-lea* de Christopher Marlowe, *Serata neprevazuta* de H.Pinter, *Pasarile tineretii noastre* de Ioan Druta si *Mormântul calaretului avar* de D.R.Popescu (la Teatrul Dramatic din Brasov), *Regele Lear* de W.Shakespeare (la Teatrul Giulesti) si *Trei surori* (la Teatrul de Nord din Satu Mare si la Teatrul "Bacovia" din Bacau). Cea mai mare parte dintre spectacolele cu aceste piese, realizate pâna în decembrie 1989, sunt considerate adevarate evenimente teatrale, figureaza pe lista celor mai bune reprezentatii ale stagiunilor respective, impunându-l puternic pe regizor în constiinta publicului si a criticii, situându-l între fruntasii generatiei sale. Arta sa se sustine pe o viziune coerenta, de o concentrata si tensionata restructurare a conflictului si relatiilor, evidentiaza un limbaj scenic personal, sigur stapânit, pe cât de insolit pe atât de la obiect, de percutant. Chiar si când e inegal un spectacol al sau are stil, își urmareste riguros demonstratia, contine metafore vizuale memorabile, totdeauna cu bataie la un fond ideatic profund. Mircea Marin nu accepta niciodata aparentele. El foreaza în adânc. Ultimele lui spectacole nu sunt altceva decât niste imagini multiplicata ale unui portret de artist la maturitate. Intâlnim în ele, într-un fericit raport de conditionare, doua dintre ipostazele fundamentale ale oricarui regizor adevarat: un bun meserias si un creator de fantezie si har. Ceea ce nu înseamna ca portretul sau e de acum definitiv conturat. De la Mircea Marin sunt de asteptat surprize.

Ion COCORA

"Cameristele"

de Jean Genet

Regia: MIRCEA MARIN

Scenografia: MIHAI MADESCU

Distributia:

Claire MIRELA COMNOIU
Solange MARIA JUNGHIETU
Doamna ANCA ALECSANDRA

Camerista 1 MONICA CODREANU

Camerista 2 MONICA ULICI

Regizor tehnic: Luminita Iordanescu

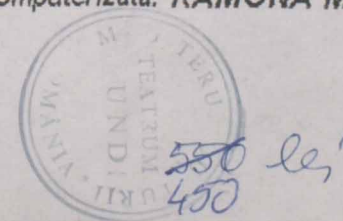
Echipa tehnica: Petre Nicolae, Dinu Delu, Marin Vasile, Lucian Dirica,

Vasile Vasile, Alexandru Dobrogeanu, Ion Tudorache

Colaboratori tehnici: Aurica Matel, Niculina Stroe, Aurelia Trandafir,
Catalin Bucur, Catalin Soare

Fotografii: VASILE BLENDEA

Realizare program si tehnoeditare computerizata: RAMONA MITRICA

THEATRUM MUNDI

"Cameristele"

de Jean Genet

Director: ION COCORA

Cameristele

Intrebari, presupuneri, certitudini

Un ceremonial straniu la limita credibilului?

O obsesie a unui vesnic si implacabil destin?

Expresia aburoasa a ravasitoarei îndurerari?

*Chipul maculat al unei puritati intrate
în putrefactie?*

Rascolitorul rechizitoriu ce se devora în sine?

Dinamica oarba a unei intercauzalitati?

Fiinta umana aflata în impas?

Poate ceea ce ni se pare ca aflam despre ceea

ce refuzam sa recunoastem ca stim.

*Rasfrângerea chipului atât de uman al unei
înstrainate umanitati.*

Iluzia regasirii unei demnitati îndelung sperate.

Reveria ca forma suprema a afirmarii terfelitei

nevinovatii exilate în spatiul damnatiunii

de agresivitatea unei morale atât de imorale.

Halucinanta zbatere a celor deposedati

si marginalizati într-o societate devorata de egotism.

Nevoia de a visa - liant al starii de comuniune.

Cu certitudine!

Purificarea prin revolta!

Redescoperirea si reformularea sublimului în

conditiile tragice ale învesnicitei umilinte!

Poem al înstelarii abjectiei prin sacrificiul

Mircea Marin

în sacrificiu - suprema forma a eliberarii...

Claire - o fiinta în deruta!

*O existenta marcata de
chinuitoare frustrari.*

*Un strigat sfâsietor - o fragila
revolta împotriva conditiei
sale umilitoare...*

*Un profund si netarmurit
sentiment al candorii
ce se metamorfozeaza*

Mirela Comnoiu

Solange: "M-am saturat
sa tot îngenunchiez.

*La biserica as fi fost
rasplatita cu catifeaua rosie
a staretelor sau cu piatra tare
a pocalteilor dar
cel putin as fi avut
o atitudine demna."*

Doamna - este acel
personaj din viata
pe care-l antipatizez
de când ma stiu.
Acum am, în sfârșit,
prilejul sa o pedepsesc.
Si ma razbun si eu
pe ea cum pot.

Anca Alecsandra

Jean Genet (Paris, 19 dec. 1910 - 15 apr. 1986)

Genet a pasit târziu în teatru, dupa câteva povestiri în proza. Dramaturgia sa cuprinde piesele **Les Bonnes** (**Cameristele**), reprezentata la teatrul parizian Athénée în 1947, în regia lui L.Juvet; **Haute Surveillance** (**Inalta supraveghere**), teatrul Mathurins, 1949; **Le Balcon** (**Balconul**) reprezentata mai întâi la Londra, Art Theatre Club, 1956, apoi la Paris, teatrul Gymnase, 1960, în regia lui Peter Brook; în 1969, piesa inaugureaza noul local al teatrului Gymnase din Marsilia; în 1985, piesa intra la Comedia Franceza; **Les Nègres** (**Negrii**), jucata la teatrul Lutèce din Paris, de catre Compagnie des Griots, în regia lui R. Blin, 1959; **Les Paravents** (**Paravanele**), publicata în 1961, este reprezentata în 1966.

Teatrul sau este poetic, sondaj, explorare a fiintei umane; imagine a izolarii omului într-un univers în care nu poate comunica, întoarcere la elementar, la situatiile arhetipale, cautare a esentelor. Genet înțelege sa readuca spectacolul la functia lui initiala.

Plecând de la anumite situatii de viata, Genet le transpune, le transfigureaza si creeaza ceea ce visa Antonin Artaud, "un teatru grav care, rasturnând toate reprezentatiile noastre, ne însufleaza magnetismul ardent al imaginilor si actiunea asupra noastra asemenea unei terapeutici a sufletului".

Lumea noastra, sugereaza Genet, este o lume de fantasme, dezincarnata, inconsistenta, din care nu ramâne, dupa "reprezentatie", decât nelinistea pe care o da sentimentul neantului.

Care este adevarul lui Genet? "Pentru Genet, scrie Sartre, originea lumii este un joc, iar societatea este organizata în momentul când sunt fixate regulile jocului."

"Personajele mele sunt toate masti, scrie Genet. Cum vreti sa va spun daca sunt adevarate sau false?"

(Dictionar de teatru francez contemporan)